

Τζώτζης Βασίλης

Ένα από τα βασικά καθήκοντα της περιόδου, είναι ο προσδιορισμός της φύσης του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.. Η προσπάθεια επιστημονικής τεκμηρίωσης του ταξικού χαρακτήρα του κυβερνώντος κόμματος, ξεφεύγει από μια ακαδημαϊκού τύπου συζήτηση, αφού βάσει των απαντήσεων θα προσδιοριστούν, ως ένα βαθμό, τα καθήκοντα της περιόδου. Η ορθή εκτίμηση της γενικής πορείας του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. είναι η τοποθέτηση απέναντι στο καθοριστικό, στο δυναμικότερο στοιχείο των εξελίξεων, στοιχείο το

οποίο συμπυκνώνει το σύνολο των τάσεων/δυνατοτήτων της σημερινής πραγματικότητας.

Οι απαντήσεις πολλές και διφορούμενες, παρόλα αυτά ξεπροβάλλει με έναν τρόπο που ΔΕΝ σηκώνει αντιρρήσεις, η σχέση του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. με τις λαϊκές προσδοκίες. Η σχέση του κόμματος που εκτοξεύτηκε από το 4% στους κυβερνητικούς θώκους, του κόμματος «της αριστεράς» το οποίο συνδέθηκε με την αναγκαιότητα ανατροπής του Μνημονιακού οδοστρωτήρα. Η καλύτερη (για μένα προφανώς) των αναλύσεων, αυτή που μέσα της περιέχει την κοινωνική δυναμική είναι η ακόλουθη:

«Όμως, γνωρίζουμε πολύ καλά ότι όταν ο ΣΥΡΙΖΑ ακόμη πάλευε να μπει στη βουλή ήταν ένα κόμμα κατά κύριο λόγο με μικροαστική σύνθεση κι εξέφραζε τα συμφέροντα μιας μικροαστικής μερίδας με αστικοδημοκρατικούς προσανατολισμούς. Σήμερα, η ηγετική του βάση έχει παραμείνει ως είχε, ενώ η κυβέρνηση έχει στελεχωθεί και από πρώην στελέχη του ΠΑΣΟΚ και αστούς με κάποιο δημοκρατικό προσανατολισμό. Όσον αφορά στο τι λέει και τι κάνει έχουμε ήδη δώσει ορισμένα στοιχεία. Όμως, ένα κόμμα που δεν είναι κόμμα τάξης, αλλά κόμμα στρωμάτων, δεν μπορεί να επιβιώσει επ' αόριστον, εκτός κι αν αποφασίσει να επιλέξει στρατόπεδο. Αυτή είναι μια παρατήρηση του Πουλαντζά και παρόλο που με βρίσκουν πολλές θεωρητικές του παρατηρήσεις αντίθετο, η προκειμένη είναι εύστοχη. Πρόκειται για μια διαπίστωση που δεν έχει μόνο θεωρητική ισχύ αλλά έχει αποδειχτεί στην πράξη» ([Λίσης Βασίλης, Η Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και τα καθήκοντα του λαϊκού κινήματος](#))

Ακολουθεί μια προσπάθεια μελέτης της σχέσης των λαϊκών πόθων, με την πορεία της συγκυβέρνησης ΣΥ.ΡΙΖ.Α. - ΑΝ.ΕΛ., υπό το πρίσμα της εξέλιξης/ανάπτυξης της ΑΝΤΙΦΑΣΗΣ.

Το γενικό σχήμα της αντίφασης στη μαρξιστική θεωρία έχει ως εξής: [Ταυτότητα - Διαφορά - Αντίθεση - Αντίφαση](#) (καθεαυτό)

Ταυτότητα

Η Ταυτότητα είναι ήδη ένα έμβρυο της Αντίφασης, εφόσον το παλιό, ουσιαστικά ταυτόσημο με τον εαυτό του περιέχει τις προϋποθέσεις του νέου, δηλαδή των στοιχείων που το διακρίνουν από τον εαυτό του, μ' όλο που είναι υποταγμένα στην Ταυτότητα.

Έτσι η σχέση του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. το προηγούμενο διάστημα, το οποίο βρισκόταν στη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης, καθώς και το πρώτο μήνα της διακυβέρνησής του, ήταν ταυτοτική με τα λαϊκά «θέλω». Σε αυτό βοήθησε, αποφασιστικά, η σχετική ευκολία για κάποιες δηλώσεις από τη θέση του μνηστήρα της κυβερνητικής κουτάλας, καθώς και της αναπτυσσόμενης πίεσης για απαλλαγή του τόπου από τα μνημονιακά συνεταιριάκια.

Διαφορά

Η Διαφορά είναι επίσης μια μη αναπτυγμένη Αντίφαση, γιατί το νέο ήρθε σε ύπαρξη, μέσα στο παλιό, και συνεχίζει να αυξάνεται από αυτό και σε σύνδεση μαζί του, παρά το γεγονός ότι η συνύπαρξη παλιού και

νέου έρχεται στο προσκήνιο.

Η υπογραφή της συμφωνίας στις 20 Φεβρουαρίου έδωσε ,ακριβώς, μια νέα ποιότητα. Ο μετεκλογικός «μήνας του μέλιτος» παίρνει τέλος και μαζί με αυτόν οι μαζικές εκδηλώσεις στήριξης της νέας Κυβέρνησης.

Η 4μηνη παράταση του Μνημονίου, η επιλογή Παυλόπουλου για την Προεδρία της Δημοκρατίας, η συνέχιση της επιτροπείας, οι δεσμεύσεις για αποπληρωμή του χρέους μαζί με την παραίτηση από οποιαδήποτε σκέψη για μονομερείς ενέργειες οδηγούν ευρύτερα στρώματα σε προβληματισμό. Σημείο καμπής αποτέλεσε το ανοιχτό γράμμα του Μανώλη Γλέζου, αφού «νομιμοποίησε» την ανοιχτή - δημόσια διαφωνία με το «ρεαλισμό» της συγκυβέρνησης.

Η μεταβατική αυτή περίοδος είναι η σημερινή και λογικά θα συνεχιστεί μέχρι την υπογραφή της μεγάλης δανειακής συμφωνίας του Ιουνίου.

Αντίθεση

Η Αντίφαση αναπτύσσεται σε ακόμα μεγαλύτερο βαθμό, έτσι που να κυριαρχεί η άρνηση του παλιού από το νέο. Εδώ το νέο αναδύεται ,επίσης, από το παλιό και αποκαλύπτει τους εσωτερικούς δεσμούς του με το τελευταίο: το νέο βεβαιώνει τον εαυτό του αρνούμενο το παλιό

Εδώ μιλάμε για ένα πιθανό μέλλον, ένα μέλλον που ΔΕΝ θα προκύψει αυτόματα ,ως μαθηματική πράξη, αλλά θα συμβάλει σε αυτό αποφασιστικά, η ΔΡΑΣΗ του ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑ.

Το σκηνικό «στήνεται» από σήμερα και ένα ΝΕΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ ετοιμάζεται να υπογραφεί, ενώ οι ιμπεριαλιστικοί οργανισμοί ετοιμάζουν τα οχήματα με τα οποία θα γίνει η προσπάθεια να νομιμοποιηθεί στη λαϊκή συνείδηση. Ιδεολογική τρομοκρατία, ψέματα κ απάτη, εμπόριο ελπίδας & φόβου θα είναι τα όπλα του αντιπάλου.

Στο χέρι μας είναι να διαμορφώσουμε τους όρους για μια τέτοια πραγματικότητα, βαθαίνοντας το μεταβατικό πρόγραμμα, γειώνοντας τις παρεμβάσεις μας στις λαϊκές ανάγκες & τα αφετηριακά σημεία της μαζικής πολιτικής συνείδησης, ψηλαφίζοντας έναν άλλο δρόμο για την ελληνική κοινωνία. Η επιλογή της ανατροπής ΔΕΝ μπορεί να επιλεγεί σε εξελικτική συνέχεια, χωρίς κρίσιμες παρεμβάσεις των αγωνιστών, οι οποίοι θα καταφέρουν να «μπολιάσουν» τις εμπειρίες που σωρεύονται και θα σωρευτούν.

Αντίφαση (καθ'εαυτό)

Στο ανώτατο στάδιο της Αντίφασης ή στο στάδιο της καθ'αυτής Αντίφασης, το νέο ολοκληρώνει την άρνηση, τη μεταμόρφωση του παλιού και το εμπεριέχει σε μια μεταμορφωμένη, ξεπερασμένη μορφή του, σαν δικό του στοιχείο σε μια νέα ανώτερη ποιότητα.

Η κορύφωση της ταξικής πάλης λύνει ιστορικά το πρόβλημα της βραδυπορίας των παραγωγικών σχέσεων με τις παραγωγικές δυνάμεις. Η προσέγγιση και τελικά η λύση της βασικής αντίφασης της καπιταλιστικής κοινωνίας, αυτής Κεφαλαίου - Εργασίας θα διαμορφώσει τη νέα ποιότητα μιας νέας κοινωνικής οργάνωσης. Η μαζική στράτευση της καταπιεζόμενης τάξης σε αυτή την υπόθεση θα περάσει από «χίλια μύρια» κύματα.

Η άνοδος και η πτώση της Σοσιαλδημοκρατίας, η πορεία φθοράς και πλήρους απομαζικοποίησης θα

συνδεθεί με μια υποτροπή της Καπιταλιστικής κρίσης ή με ιστορικής εμβέλειας γεγονότα. Φυσικά η προαναφερόμενη φθορά ΔΕΝ ταυτίζεται απλά με την εκλογική επιρροή, αλλά λαμβάνει γενικότερο χαρακτήρα, την αδυναμία ενσωμάτωσης του λαϊκού παράγοντα στα σχέδια αστικής διαχείρισης.

Σε τί χρειάζονται όλα αυτά;

Ζούμε σε μια μεταβατική περίοδο από όλες τις απόψεις, μια ιδιαίτερη περίοδο με καινοφανέστερες δυνατότητες, μεγάλες προκλήσεις και σοβαρούς κινδύνους. Η αξιοποίηση της ιστορικής πείρας, η δημιουργική αξιοποίηση/ανάπτυξη της θεωρίας μπορούν να αποδειχθούν σε «αναγκαίους θησαυρούς» για την καθημερινή μας ΠΡΑΞΗ.

Ας μην είμαστε ανυπόμονοι με την Ιστορία, η Επαναστατική καρτεριά μπορεί να νικήσει το μικροαστικό ψυχισμό, το φλογερό πάθος για αλλαγές «εδώ και τώρα».

Μπορούμε και πρέπει να είμαστε «ανυπόμονοι» με τον υποκειμενικό παράγοντα -με τους εαυτούς μας-, να διορθώσουμε αδυναμίες κ αγκυλώσεις που βαραίνουν το χώρο για χρόνια, πρακτικές & αντιλήψεις που ΔΕΝ βοηθούν τη συλλογική ωρίμανση, την ανάπτυξη της θεωρίας, που στέκονται αμήχανες μπροστά στον αναγκαίο κοινωνικό πειραματισμό, την αναγκαιότητα μετωπικής πολιτικής.

Για ένα πράγμα ας είμαστε σίγουροι, ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΜΕ ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟ ΡΕΥΜΑ, πως πρέπει να βρεθεί το θάρρος να βαδίσουμε κόντρα στο εύκολο και το εφήμερο, να καταβάλουμε ΘΥΣΙΕΣ, ώστε από οργανωμένη πρωτοπορία να μπορέσουμε να γίνουμε καρδιά και καθοδηγητικός νους μιας προοπτικής που πρέπει ιστορικά να ανοίξει.

«Με τον καιρό να 'ναι κόντρα έχει τιμή σαν πετάς, να μένεις μόνος.»

Ξάνθη 03-05-2015